

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.149/2015/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év március hó 2. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 5.B.1468/2010/289. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja.**

Az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 2 (két) évre, közügyektől eltiltásának tartamát ugyancsak 2 (két) évre enyhíti.

A II. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2014. január hó 21-i tárgyalási nap feltüntetését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I.r. vádlott személyi igazolványának száma: A, a II.r. vádlott személyi igazolványának száma: T.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az I.r. vádlott bűnösségét a Fővárosi Törvényszék 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdése és (4) bekezdése) és 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (1978. évi IV. törvény 276. §) állapította meg.

Ezért őt - halmazati büntetésül - 3 év fogházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság az I. r. vádlott által átadási letartóztatásban és előzetes letartóztatásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította.

A II. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében (1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdése és (3) bekezdése), 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (1978. évi IV. törvény 276. §) és 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pontja) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év és 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A III.r. vádlott bűnösségét közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont) állapította meg és ezért őt 1 év időtartamra próbára bocsátotta.

A IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. §

(1) bekezdés c) pont) és ezért őt 1 év időtartamra próbára bocsátotta.

Az V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont). Ezért őt 30 napi, könnyű fizikai munkában letöltendő közérdekű munkára ítélte az őrizetben töltött idő beszámítása mellett.

A VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont). Ezért őt 3 év időtartamra próbára bocsátotta, egyben elrendelte a pártfogó felügyeletét.

A VII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont), és ezért őt 1 év időtartamra próbára bocsátotta.

A VIII. r. vádlott bűnösségét felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont) állapította meg, és ezért őt 2 év időtartamra próbára
Az elsőfokú bíróság rendelkezett a járulékos kérdésekről is.

A 289. sorszámú ítélet ellen az I. r. vádlott és védője részleges megalapozatlanság okán elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, míg a II. r. vádlott és védője felmentés és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az elsőfokú ítélet a III. r., a IV. r., az V. r., a VI. r., a VII. r., a VIII. r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1195/2012/15. számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak találta, és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a relevanciával bíró bizonyítékokat beszerezte és az előterjesztett bizonyítási indítványok többségének is helyt adott.

Az I. r. vádlott beszámíthatóságának tisztázása érdekében több szakértői véleményt is beszerezett. Ezek közül a Fellebbviteli Főügyészség kiemelendőnek tartotta az igazságügyi szakértő megállapításait, melyek szerint a vádlott képzetáramlása beszűkült, jelen problémájára - az ellene zajló eljárásra - erősen koncentrált, ezt illetően fokozott szenzitivitás, vonatkoztatásos készenlét észlelhető. Magát áldozati szerepben, kifejezetten veszélyben, fenyegetettségben érzi, de pszichotikus paranoiditásra, illetve skizofréniára a pszichodiagnosztikai tesztek nem utalnak, ezt nem valószínűsítik. A kiegészítő szakvéleményben pedig rögzítette a szakértő, hogy a vádlott kóros élményei egyértelműen összefüggnek a terhére rótt cselekménnyel, a várható büntetéstől való kifejezett szorongással.

A végső megállapítása szerint az I. r. vádlott nem volt a cselekménye társadalomra veszélyességének megítélésében korlátozva, azonban az állapota enyhe fokban a büntetőjogi felelősségre vonását korlátozza.

Az ügyészség álláspontja szerint, az adócsökkentéssel kapcsolatos ítéleti megállapítások megalapozottak, összhangban vannak a rendelkezésre álló bizonyítékokkal, és az I.r. védő által az eljárás végén becsatolt szakértői véleménnyel számszakilag sincsenek ellentmondásban.

A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben foglalt hiányosságoktól.

Az elsőfokú bíróság indoklási kötelezettségének eleget téve számot adott a bizonyítékok

értékeléséről, érvelése a logika szabályainak is megfelel, és kellően indokolta meg azt is, hogy egyes bizonyítási indítványokat miért utasított el.

Az I. r. és a II. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a cselekmények minősítése is törvényes. Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádlottak számára kedvezőbb elbírálást lehetővé tévő elkövetéskori Btk.-t alkalmazta.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljes körűen számba vette, azokat súlyuknak megfelelően értékelve törvényes büntetéseket szabott ki, amelyek a belső arányosság követelményének is megfelelnek.

Az ügyészség álláspontja szerint az I. r. és a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetések szükségesek ahhoz, hogy mind a speciális, mind a generális prevenció szempontjai érvényesüljenek.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, észrevételezte ugyanakkor az ügyészség, hogy 2014. január 21-én érdemi tárgyalás nem volt, ezért annak feltüntetését mellőzni kell az ítélet bevezető részéből.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet az I. r. és a II. r. terheltek vonatkozásában hagyja helyben.

Az I. r. vádlott meghatalmazott védője fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Beadványában tárgyalás tartását és bizonyítás felvételét indítványozta.

Az indítvány alátámasztásaként csatolta az igazságügyi adó-, járulék és könyvszakértő szakértői véleményét, egyben indítványt terjesztett elő a szakértő másodfokú eljárásba történő bevonására és a másodfokú tárgyalás keretében történő meghallgatására is.

A védő által becsatolt kiegészítő szakértői vélemény VI. fejezetből állt.

Az I. fejezet a megbízást; A II. fejezet az előzményeket; A III. fejezet a szakértő feladatát, a feltett kérdéseket; A IV. fejezet a szakértő munkamódszerét; ezen belül a felhasznált dokumentumokat; a szakértői munkamódszert; a felhasznált jogszabályokat; Az V. fejezet a szakértői megállapításokat a feltett kérdések sorrendjében; A VI fejezet pedig a megállapítások összefoglalását tartalmazza.

A szakvélemény az előzmények körében a szakvélemény első kilenc oldalán az elsőfokú ítélet tényállásából és indokolásából idéz.

A szakértő feladata volt a rendelkezésre álló adatok alapján a Kft1. gazdálkodásának jellemzőit és gazdálkodási adatait bemutatni.

E körben a szakvélemény ismerteti a Kft. alakulására és megszűnésére vonatkozó adatokat, a tevékenységi kör, a személyi állomány, ezen belül is a tulajdonosi jogviszony és a képviseleti jogosultság alakulását.

2006. évre a mérleg és az eredmény kimutatás adatait; 2006. és 2007. évre az Áfa bevallás adatait; 2006 és 2007 évre vonatkozóan a bejelentett alkalmazottak számát az OEP 2009. évi adatszolgáltatása alapján; a 2006. és 2007. évre vonatkozó bankszámlaforgalmat az adó és járulékfizetések teljesítése szempontjából.

A szakvélemény a következő megállapításokat tartalmazza:

A Kft1 bankszámlaforgalma alapján rögzíthető, hogy a Kft2.-n kívül további 16 cég részéről történt utalás a Kft. bankszámlájára, míg a Kft1. 5 további cég részére utalt pénzt: a Kft1. 2006. évre eleget tett a Számviteli törvényben rögzített beszámoló készítési és letétbe helyezési kötelezettségének: a Kft1. 2007. II. negyedévig eleget tett az Áfa bevallási kötelezettségeinek: az Áfa bevallások adatai alapján a vádiratban szerepeltetett számlák szerepeltek a bevallott adó alapjánál és összegénél (analitika hiányában erre az összecszerűségből lehet következtetni): az OEP által nyújtott adatszolgáltatások alapján a társaságnak voltak bejelentett alkalmazottai, akik közül voltak olyanok, akik szakképzettségük alapján a javítási, szerelési munkákat el tudták végezni: a Kft1.

bankszámlakivonatai alapján 2006. és 2007. év során teljesítette a társasági adó(előleg) fizetési kötelezettségét, a helyi adó(előleg) fizetési kötelezettségét, az Áfa fizetési kötelezettségét, a személyi jövedelemadóval kapcsolatos befizetési kötelezettségét, a nyugdíjbiztosítási befizetési kötelezettségét, az egészségbiztosítási befizetési kötelezettségét, az EHO fizetési kötelezettségét, a munkaadói járulékfizetési kötelezettségét, a munkavállalói járulékkal kapcsolatos fizetési kötelezettségét, a vállalkozói járulékkal kapcsolatos fizetési kötelezettségét.

A Kft1. bankszámlakivonatai alapján megállapította, hogy a Kft2.-n kívül további vevő és szállító partnerei is voltak.

A szakértő véleménye szerint a fenti dokumentumokkal alátámasztott - *objektív, tényszerű* - adatok alapján a Kft1. valós gazdálkodási tevékenységet folytatott. Valamennyi felsorolt és dokumentummal alátámasztott gazdálkodási tevékenység és esemény a ténylegesen működő gazdálkodó szervezetekre jellemző.

Kifejtette a szakértő a szakmai véleményét az ítéletben szereplő, adójogi és gazdálkodási kérdéseket érintő megállapításokkal és összefüggésekkel kapcsolatban is az ítéletből idézett megállapításokra reagálva.

A szakértő véleménye alapján a bíróság ítéletében felsorakoztatott tények egyenként önmagukban, de együttesen sem igazolják azt, hogy a Kft1. nem folytatott gazdasági tevékenységet. Az ítéleti megállapításokkal szemben ugyanis, az 1. kérdésre adott válasznál dokumentum szinten objektíven, azaz tényszerűen igazolásra kerültek azon gazdasági tranzakciók és gazdasági események, amelyek egy valóban működő gazdálkodó szervezetre jellemzőek és érvényesek.

A fentieket összefoglalva a megbízott szakértő véleménye szerint az ítéleti indoklásban felsorolt gazdálkodási információk, adatok és érvek alapján nem tehető olyan megállapítás, hogy a Kft1. nem végzett valós gazdálkodási tevékenységet. Az viszont biztosan állítható, hogy ezen szakkérdést kirendelt szakértő nem vizsgálta.

Kifejtette a szakértő a szakmai véleményét az ítéletben szereplő, adójogi és gazdálkodási kérdéseket érintő megállapításokkal és összefüggésekkel kapcsolatban is.

Azon vádirati indoklás, hogy az együttműködési megállapodás megkötése az I. rendű vádlott érdekében történt, amely az adóterhek jogellenes csökkentésében érhető tetten, szakmai szempontból nem helytálló és nem igazolható.

A Kft2. eredmény kimutatásaiból az üzleti eredmény 2006 és 2007 év közötti adatait korrigálva az értékcsökkenés összegével és az alkalmazotti létszámmal, az állapítható meg, hogy az együttműködési megállapodások valóban az I. rendű vádlott által képviselt gazdasági társaság érdekében történtek, amelynek megvoltak a racionális gazdasági indokai és - ellentétben a vádirati következtetéssel (amely tényleges indoklást sem tartalmazott e körben) - szakmai szempontból nem indokolt megállapítás az is, hogy az I. rendű vádlott ezzel a cselekményével a jogellenes adókikerülést célozta volna meg.

Kifejtette a szakértő a szakmai véleményét az Európai Unió Tanácsának 2006/112/EK irányelvének tükrében az ítéletben foglalt ténymegállapításokkal kapcsolatban is.

A szakértő álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék ítéletében szerepeltetett gazdálkodási tények és körülmények nem alkalmasak arra, hogy a számlakibocsátó társaságok, de különösen a Kft1. gazdálkodására, gazdálkodási tevékenységére vonatkozóan bármiféle kétséget kizáró megállapítás tehető legyen. Az ítéletben felsorolt gazdálkodási körülmények és indokok ugyanis, vagy egyáltalán nem relevánsak, vagy szakmai szempontból nem megalapozottak mivel bizonyos esetekben még a rendelkezésre álló dokumentumoknak is ellentmondanak. A számlakibocsátó gazdasági társaságok szakértői vizsgálata ugyanis nem valósult meg, így szakkérdésekben a bíróság kirendelt szakértő véleményének beszerzése nélkül, lényegében laikusként döntött.

Az Európai Bíróság ítéletei szerint az adólevonási jog megtagadására kizárólag abban az esetben van lehetőség, ha az adóhatóság bizonyítani tudja, hogy az adóalany tudta vagy tudnia kellett volna, hogy adócsalásban vesz részt. Ha az adóalanynak nem volt tudomása a számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményről, akkor nem tagadható meg a levonási jog azon indokokkal, hogy az adóalany az említett számlán kívül nem rendelkezik más olyan irattal, amely bizonyítaná az említett körülmények fennállását.

A csatolt szakértői vélemény szerint az első fokú ítéletében nem szerepelnek olyan objektív gazdálkodási, gazdasági adatok és körülmények, amelyek kétséget kizáróan igazolnák azt, hogy a Kft1. nem végzett gazdálkodási tevékenységet, illetve azt, hogy az I. rendű vádlott az együttműködési szerződéseket nem a jogszerű, racionalizálásra irányuló gazdálkodási döntése keretében kötötte meg. Az ítéletben felsorolt gazdálkodási adatok és körülmények a megbízott szakértő véleménye szerint - szakmai szempontból - nem igazolják azt sem, hogy az I. rendű vádlott tudott volna arról, hogy adócsalásban vesz részt, ahogy azt sem, hogy az adóbevétel - figyelemmel a Kft1. adóbevallási és adófizetési kötelezettségének teljesítésére, valamint az alkatrészek és munkavállalók költségeinek szükségességére, ténylegesen mekkora összeggel csökkent.

Összegezve a szakértő álláspontja szerint a dokumentumokkal alátámasztott, objektív és tényszerű adatok alapján a Kft1. valós gazdálkodási tevékenységet folytatott. Valamennyi a szakértői véleményben felsorolt és dokumentummal alátámasztott gazdálkodási tevékenység és esemény a ténylegesen működő gazdálkodó szervezetekre jellemző.

Az elsőfokú bíróság ítéletében felsorakoztatott tények egyenként önmagukban, de együttesen sem igazolják azt, hogy a Kft1. nem folytatott gazdasági tevékenységet, illetve, hogy az általa kibocsátott számlákkal összefüggésben adóbevétel csökkenés keletkezett.

Az együttműködési megállapodások megkötése valóban az I. rendű vádlott által képviselt gazdasági társaság érdekében történt, amelynek megvoltak a racionális gazdasági indokai és - ellentétben a vádirati következtetéssel - szakmai szempontból nem indokolt azon megállapítás, hogy az I. rendű vádlott ezzel a cselekményével a jogellenes adókikerülést célozta volna meg és nem igazolják azt sem, hogy az I. rendű vádlott tudott volna arról, hogy adócsalásban vesz részt.

E szakértői vélemény alapján a védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által igazságügyi szakértő bevonása nélkül megállapított tényállás megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor az adóhatóság adóhiányt megállapító határozatát és az ún. revizori jelentést tekintette irányadónak, ezért adó- és járulékszakértőt nem vont be az eljárásba, ugyanakkor a védelem által becsatolt szakvélemény felhasználására sem látott lehetőséget.

Szakértő bevonása nélkül azonban álláspontja szerint tisztázatlan maradt számos alapvető fontosságú kérdés, többek között a minősítésre is kiható pontos elkövetési érték megállapítása, amely önmagában is megalapozatlanná teszi az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást.

Vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azon megállapításait, melyek szerint az I. rendű vádlott a Kft2. ügyvezetőjeként a gazdasági társaság adóterheinek csökkentése érdekében 2006. évben fiktív gazdasági társaságokkal, nevezetesen a Kft3. -mal és a Kft1.-vel színlelt vállalkozási szerződéseket kötött, miközben a szerződésekben megjelölt járműpark karbantartását ténylegesen a Kft2. alkalmazottai végezték, akiket névleg a Kft3., a Kft1. és a szintén fiktív a Kft4. alkalmazott, ráadásul többségüket a szükséges nyilvántartásokba való bejelentés nélkül.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás szerint sem volt vitatható, hogy a kb. 60 kamionból álló gépjárműpark folyamatos szervizelése, műszaki és közlekedésbiztonsági felkészítése, alkatrészpótlása megtörtént, olyan bizonyíték pedig az eljárás során nem merült fel, amely cáfolta

volna, hogy ezt a tevékenységet a szerződés szerinti cégek, a kiállított számlákban foglaltak szerint ténylegesen elvégezték.

A védő nyomatékosan kiemelte, hogy az I. r. vádlott által az Áfa bevallásokba beállított számlák többsége a beszerzett alkatrészek költségére vonatkozott, mely számlák Áfa összegét a Kft2. akkor is visszaigényelhette volna, ha közvetlenül ő szerzi be az alkatrészeket. Következésképpen jogosulatlan adóteher-csökkentésről szó sem lehet.

Utalt arra is, hogy az adófolyószámán lévő esetleges túlfizetés az adózó javára az adóhiány (és így az elkövetési érték!) megállapításakor figyelembe vehető, ennek vizsgálata azonban az eljárás során elmaradt.

Ezen összegek kimunkálása ugyanis mindenképpen szakértői feladat lett volna, melynek eredménye a minősítésre is lényeges befolyással lehet.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet megállapításaival szemben a Kft1. működő, bejelentett alkalmazottakkal rendelkező, befizetési kötelezettségeit teljesítő cég volt, amely tény az általa csatolt könyvszakértői vélemény mindenben alátámaszt.

Az ítéletben felsorolt számlákon szereplő szolgáltatások pedig a Kft2. tevékenységének folytatásához elengedhetetlenül szükségesek voltak, azok ténylegesen meg is valósultak, hiszen azok elvégzése feltételét képezte a Kft2. bevételszerző gazdasági tevékenysége folytatásának.

Érvelése szerint a Kft2. részéről gazdaságilag indokolt lépésnek kell tekinteni, hogy a gépjárműpark szervizelését kiszervezte, és azt más, független vállalkozóval végeztette el.

Amennyiben azonban nem így tesz, és nem szervezi ki a szervizelési tevékenységét, a beszerzett alkatrészek Áfa tartalma abban az esetben is levonható lett volna számára, csakúgy, mint a munkavállalók bérköltsége és egyéb adóterhei.

Ebből pedig a védő álláspontja szerint az következik, hogy amennyiben az I. rendű vádlott valóban az adóterhek jogellenes kijátszására törekedett volna, akkor is csak maximum 3-4 alkalmazott foglalkoztatásával kapcsolatos adó- és járulékkerheket "takaríthatta volna meg", a befogadott számlák tekintetében pedig legfeljebb a szerelési díjra *vetített* ÁFA összeg lehetne az a „maradványérték”, melyre az adókijátszási szándéka irányulhatott volna.

Hangsúlyozta, hogy az az ítéleti megállapítás, mely szerint a Kft1., a Kft3. és a Kft4. számlájára utalt és készpénzben felvett összegek egy része visszakerülhetett az I. r. vádlott cégéhez, iratellenes, hiszen ilyen adat az eljárás során nem merült fel, e vonatkozásban gyanúsítás sem történt, és sem a vádirati, sem az ítéleti tényállás nem fogalmaz meg ilyen állítást.

Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság magánokirat-hamisítás vétségében is bűnösnek találta az I.r. vádlottat.

A gazdasági tevékenység megvalósulása, azaz a gépjárműpark folyamatos szervizelése, alkatrészellátása nem vitatható, az az állítás pedig, hogy valamennyi számla hamis volt, azért, mert a gazdasági tevékenység valójában nem valósult meg, a fentiek szerint ugyancsak nem tartható, így a magánokirat-hamisítás vétségében való marasztalás sem lehet helytálló.

Utalt a védő arra is, hogy e cselekmény vonatkozásában egyébként is csak látszólagos anyagi halmazat jöhetne szóba, hiszen az Áfa csalás - azaz jogosulatlan Áfa visszaigénylés - mellett a magánokirat-hamisítás tipikusan eszközcselekmény, mivel az Áfa-csalás kizárólag hamis számla felhasználásával valósulhat meg.

Mindezekre tekintettel tárgyalás kitűzését, bizonyítás felvételét, és a fentiek tisztázását indítványozta.

A II. r. vádlott védője a fellebbezést ugyancsak írásban indokolta meg.

Álláspontja szerint a mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállás megalapozatlan, nem mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésben foglalt hiányosságoktól, mert a tényállás nincs felderítve, illetve hiányos, ellentétes az iratok tartalmával, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre is helytelenül következtetett.

Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a határozatát ne az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítsa, hanem a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján az iratok valódi tartalma, helyes ténybeli következtetés vagy a másodfokú eljárás során felvett bizonyítás alapján eltérő tényállást állapítson meg, és a II. r. vádlottat a vád alól mentse fel. Másodlagosan az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

Amennyiben azonban az ítélőtábla a Be. 352. § alapján ki nem küszöbölhető megalapozatlanságot állapítana meg, úgy indítványozta, hogy a Be. 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül az első fokú bíróság ítéletét, és utasítsa új eljárásra lefolytatására az elsőfokú bíróságot, azonban ebben az esetben rendelje el, hogy az ügyet az első fokú bíróság más tanácsa tárgyalja.

Álláspontja szerint a tényállás felderítetlen és hiányos, mivel a rendelkezésre álló adatok nem támasztják alá azt a megállapítást, miszerint a II. r. vádlott által képviselt a Kft1. nem folytatott valós gazdasági tevékenységet. Érvelése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok éppen ennek ellenkezőjét bizonyítják.

A fenti gazdasági társaság ugyanis a NAV nyilvántartása szerint 2006 évre adófizetési kötelezettségének eleget tett, amit az a tény is bizonyít, hogy 2006 év december 31-én az adóhatóság a cég terhére 420.000 Ft adózási tartozást állapított meg az összes adó nem figyelembevétele mellett, míg 2007 év végén az előző évi tartozása átvitelét követően is 69.600 Ft adózási többlet keletkezett a cég javára.

Emellett a cég bankszámla forgalma is egyértelműen azt bizonyítja, hogy több gazdasági társasággal állt kapcsolatban, vagyis tényleges gazdasági tevékenységet folytatott.

A védő kiemelte, hogy az ítéletben rögzítettekkel szemben a Kft. bankszámlájáról nemcsak készpénzfelvétel történt, hiszen igazolhatóan legalább öt beszállítónak átutalással teljesítette a Kft. a fizetési kötelezettségét.

A Kft1. alkalmazottjaival kapcsolatban tett ítéleti megállapításokat ugyancsak iratellenesnek és ellentmondásosnak tartotta a védő.

Álláspontja szerint ugyanis az OEP 2009. március 17-én kelt adatszolgáltatása egyértelműen bizonyítja, hogy a vádbeli időszakban nyolc fő alkalmazottja volt a gazdasági társaságnak, akik között olyan szakképesítéssel rendelkező dolgozók is voltak, akik a cég főtevékenységi körébe tartozó gépjárműjavításhoz szükséges képesítéssel és gyakorlattal is rendelkeztek.

Következésképpen helytelen az az ítéleti következtetés, hogy a cég önálló vállalkozásként ténylegesen nem működött.

Utalt a védő arra is, hogy az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget maradéktalanul, mivel a bizonyítékok értékelése során kifejtett érvelése sem a logika szabályainak, sem a piaczgazdaság működési alapelveinek nem felel meg.

Téves következtetésen alapuló ténymegállapítás az, amely szerint a Kft1. valós gazdasági tevékenységéről azért nem lehet beszélni, mert a II. r. vádlottnak nem volt olyan társa, aki vele együtt működtetni kívánta volna a céget, továbbá, hogy a II. r. vádlott szakképzettsége nem felelt meg a cég fő tevékenységi körében végzett járműjavításnak, illetve hogy a II. r. vádlott nem tartózkodott folyamatosan a telephelyen, stb.

A védő érvelése szerint e körben az elsőfokú bíróság indokolatlanul hagyta figyelmen kívül a Kft. alkalmazottjainak a munka tényleges végzését bizonyító tanúvallomásait, amelyet a Kft. által kibocsátott számlák mind formai, mind pedig tartalmi jogszabályi megfelelése is igazol. Ezeknek

a számláknak az adóbevallásnál történt figyelembe vétele a befogadó cég részéről jogellenes cselekménynek nem tekinthető és nem is meríti ki az elsőfokú bíróság által megállapított magánokirat-hamisítás vétségét sem.

A II. r. vádlott cégalapítással és a cég későbbi eladásával összefüggésben megállapított közokirat - hamisítás büntetettét illetően a védő arra hivatkozott, hogy a III. r. vádlott vallomása alapján téves ténybeli következtetés eredményeként rögzítette az elsőfokú bíróság azt, hogy a cég működtetése nem állt a II. r. vádlott szándékában, hiszen a cég a feltárt bizonyítékok szerint ténylegesen működött.

Abból pedig, hogy a III. r. vádlott nem vett részt a Kft1. működtetésében, semmiképpen nem vonható le az a következtetés, hogy a II. r. vádlott a cég alapításakor tudott volna arról, hogy a III. r. vádlott tulajdonosi minőségének a cégnyilvántartásba történő bejegyzése valótlan tényen alapult.

A védő érvelése szerint az eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, amely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható lenne, hogy a Kft1. eladásakor a II. r. vádlottnak tudomása volt arról, hogy a vevőként szereplő a IV r. és az V. r. vádlottaknak nem is állt szándékukban a megvett Kft. további működtetése, így álláspontja szerint a közokirat - hamisítást büntette e cselekmény vonatkozásában sem állapítható meg.

Mindezekre tekintettel elsődlegesen a II.r. vádlott felmentését, másodlagosan pedig - különösen az igen jelentős időmúlásra tekintettel - a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A másodfokú tárgyaláson az I.r. vádlott védője az írásban előterjesztett fellebbezését és az előterjesztett bizonyítási indítványait fenntartotta. Álláspontja szerint behatóan szükséges vizsgálni, hogy történt-e egyáltalán adóbevétel csökkenés, azt az I.r. vádlott okozta-e és ha igen akkor pontosan mennyi az elkövetési érték.

Hangsúlyozta, hogy a Kft1. által végzett tevékenység rendkívül sokrétű volt, ehhez sokféle és nagy mennyiségű anyag és alkatrész kellett, ami már önmagában is megkérdőjelezi az elsőfokú ítéletben rögzítetteket.

Érvelése szerint az a tény, hogy egy gazdasági társaság az adó összegének csökkentése miatt kiszervezi a gépjárművek szervizelését, nem valósíthat meg bűncselekményt, mivel ez logikus gazdasági lépés.

Utalt arra is, hogy az I.r. vádlott részéről történt kísérlet az adóhiány megfizetésére, de ezt az APEH nem fogadta el, sőt soha nem is követelte és az iratokból az derül ki, hogy ez az úgynevezett adóhiány az APEH-nál nem is volt nyilvántartva.

Kiemelte, hogy az I.r. vádlottnak ebből az üzletből kizárólag akkor lett volna haszna, ha a pénz visszakerül hozzá, de ilyen bizonyíték az eljárás során nem merült fel. Nyomatékosan utalt a másodfokú eljárásban csatolt új könyvszakértői véleményre, amelynek alapján álláspontja szerint az I.r. vádlottat fel kell menteni az ellene emelt vádak alól. Hangsúlyozta azt is, hogy vannak olyan pénzügyi tételek, amelyek az elkövetési értéket csökkenthetik, azonban ezzel az elsőfokú eljárás során nem foglalkozott senki, így álláspontja szerint ennek tisztázása is elkerülhetetlenül szükséges. Kiemelte, hogy a halmazat súlyosító körülményként történő értékelése kétszeres értékelést jelent, hiszen a halmazatnak önmagában is büntetést növelő hatása van. Utalt arra, hogy a cselekmény elkövetése óta tíz év telt el, melyből az I.r. vádlott terhére legfeljebb egy év róható, a többit azonban feltétlenül a javára kell értékelni. Az I.r.vádlott megromlott egészségi állapota, rokkantsága ugyancsak olyan körülmény, amit a javára kell értékelni annál is inkább, mert súlyos műtét előtt áll.

Mindezek alapján elsődlegesen az I. r. vádlott felmentését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

Az I. r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védője által előadottakhoz. Hangsúlyozta súlyos betegségét, melynek igazolására orvosi igazolást csatolt, amely szerint 2015. év decembere óta 49 %-os rokkant, és nyugdíjának összege havi 57 ezer forint. Csatolt továbbá orvos igazolásokat arról, hogy ideggyógyászati kezelés alatt áll, emellett hasi sérv miatt is kezelik és nyaki sérv miatt műtétre vár.

A II. r. vádlott védője perbeszédében fenntartotta az írásban előterjesztett fellebbezését.

Álláspontja szerint az adóbevétel csökkenése egyik gazdasági társaság esetében sem nyert bizonyítást, és illet az APEH sem állapított meg.

Mindezek alapján a II.r. vádlott tekintetében részfelmentést, vagy legalább a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében az írásban előterjesztett indítványt fenntartotta. Kiemelte, hogy a Kft1. 2006-ban egy, 2007-ben pedig kettő autószerelőt foglalkoztatott, ám ezzel a létszámmal a Kft. birtokában lévő kamionok karbantartása nem végezhető el. Álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy a karbantartás kiszervezésével az adó csökkentése volt a cél. Hangsúlyozta, hogy a védelem által csatolt könyvszakértői vélemény nincs ellentétben számszakilag az APEH határozatában megállapított adatokkal, ebből pedig arra kell következtetni, hogy a tényállás megalapozott, az indokolás helytálló a vádlottak bűnösségének megállapítása okszerű, a minősítés helyes, és a kiszabott büntetés pedig szükséges a büntetési célok eléréséhez, annál is inkább, mert azt az elsőfokú bíróság a jelentős időmúlás messzemenő figyelembe vételével szabta ki. Mindezek alapján az I.r és a II.r. vádlottakkal szemben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság az I.r. védője által becsatolt könyvszakértői véleményre tekintettel a Be. 353. § (2) bekezdése illetve a 363. § (2) bekezdés b) alapján az ügyet tárgyalásra utalta és bizonyítás felvétele keretében a szakvéleményt a másodfokú tárgyaláson ismertette.

A másodfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottak és védőik fellebbezése folytán megtámadott elsőfokú bíróság ítéletet a Be. 349. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül, vizsgálva, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó eljárási szabályokat betartotta-e vagy sem.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. Hosszantartó és alapos bizonyítást folytatott le az I.r. vádlott elkövetéskori elmeállapotának tisztázása érdekében és helyesen utasította el az újabb igazságügyi elmeszakértő kirendelésére vonatkozó védői indítványt.

Az ezt meghaladóan előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontja alapján megindokolta, és az indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A másodfokú eljárás során előterjesztett igazságügyi könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt az ítélet elutasította. Nem áll rendelkezésre ugyanis olyan hiteles iratanyag, amelyből egy könyvszakértő meg tudná állapítani, hogy a befogadott számlák fiktívek voltak vagy sem. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a felszámoló sem tudta a hiteles iratanyagot beszerezni, így szakértő kirendelése esetén megalapozott vélemény adása egyáltalán nem várható. Nyomatékosan hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a számlák fiktív voltának megállapítása egyébként sem szakértői kompetenciába, hanem a bírói mérlegelés körébe tartozó kérdés, az elkövetési érték pedig ennek a függvénye. Ezért a másodfokú bíróság az I.r. vádlott védőjének bizonyítási indítványát elutasította.

A felülvizsgálat során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is túlnyomó részt helyesen következtetett.

A mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, azonban a Be. 352 § (1) bekezdése szerint az iratok tartalma és az I.r. vádlott másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján kiegészítésre illetve pontosításra szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet az I. r. vádlott személyi körülményei tekintetében kiegészíti azzal, hogy 2015. év decembere óta az I.r. vádlott 49%-os rokkant, havi nyugdíja 57 ezer forint. Jelenleg nagyobb műtéti beavatkozásra vár.
- A 8. oldal első bekezdés 2. mondatát akként pontosítja, hogy a Kft1. a vállalkozási szerződés szerinti gazdasági tevékenységet nem folytatott.
- A 8. oldal 3. bekezdés első mondatát akként módosítja, hogy a Kft1. a Kft2.-vel kötött együttműködési megállapodás szerinti gazdasági tevékenységet nem folytatott.
- A 8. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a karbantartási, szerelési munkák elvégzéséhez szükséges készletállománnyal sem a Kft3., sem a Kft1. nem rendelkezett és mindhárom cég telephelye az 1. szám alatt volt.
- A 17. oldal 5. bekezdés utolsó mondatát akként módosítja, hogy a „céget” kifejezés után pontot illeszt, és az ezt követő mondatrészt kirekeszti.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így megalapozott tényállás mellett nincs helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének. A felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják, amely megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatosan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. Meggyőzően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, és melyeket milyen okból vetett el.

Irathűen idézte és részletesen elemezte a vádlottak vallomásait, a tanúk nyilatkozatait és kellő alaposággal vetette ezeket össze a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokkal.

Helytállóan állapította meg, hogy a Kft3. gazdasági tevékenységet nem végzett. Érvelésével a másodfokú bíróság is egyetértett az alábbi kiegészítéssel:

A tanú1 a Kft3. ügyvezetője határozottan állította, hogy számos cég alapító okiratát pénzért aláírta, a cégeket azonban nem működtette és az szándékában sem volt.

Az együttműködési megállapodás aláírása is ebbe a körbe tartozott. Nyilatkozatával,- amellyel egyébként önmagát is bűncselekmény elkövetésével vádolta - cáfolta az I. r. vádlott vallomását, de egyben megkérdőjelezte a tanú2 vallomásának valóságtartalmát is.

A tanú2 azt vallotta, hogy a tanú1-gyel együtt dolgozott, sőt ő vette fel a Kft3.-hoz. (178. sorszámú tjkv. 11. oldal)

Továbbmenően ellentmond a tanú3 azon nyilatkozatának is, hogy a tanú1 neve ismerős. (173. sorsz.

tjkv. 15. oldal)

A tanú1 vallomását azonban az alábbi okirati bizonyítékok támasztják alá.

A Kft3. 2006 évre Áfa bevallást nem nyújtott be, anyagköltsége nem volt, a Kft2. felé 2006. évben kibocsátott számlákban feltüntetett Áfát nem fizette meg. Ezen felül társasági adóbevallást sem nyújtott be és alkalmazottja sem volt.

2006. és 2007. évre a Nyugdíj Biztosítási Igazgatóság felé nem jelentett nyugdíjbiztosítási szolgáltatást, a Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási pénztár közlése alapján megállapítható, hogy mindössze két főre - a tanú4-re és a tanú2-re - vonatkozóan tett bejelentést. A tanú4 a Kft.-nél adminisztrátorként dolgozott, vallomása szerint főnöke az I.r. vádlott volt, a tanú2 pedig szakképesítés nélküli műhelykisegítő munkakört töltött be.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint már önmagában ez utóbbi tény megkérdőjelezi, hogy a számlákon feltüntetett 63.095.608 forint értékű munkát a Kft3. valóban elvégezte.

Továbbá a téves jogszabályt - 64/1999. PM rendelet - feltüntető számlákon nem TEÁOR szám, hanem helyette vámtarifa szám - VTSZ - szerepel és a számlán feltüntetett 50.20 szám - amely az elvégzett munkát jelöli és a besorolás szerint gépjárműjavítást takar - nincs összhangban a számlán szereplő szöveges megjelöléssel.

Ezen túlmenően a számla nem tartalmazza a javított gépjármű alvázszámát, rendszámát, a javításra fordított munka mennyiségét, és mibenlétét, alkatrész csere esetén a felhasznált alkatrész cikkszámát és megnevezését sem.

A számlákon az együttműködési megállapodás szerinti egyeztetési melléklet - mely szerint a díjat a megbízott által kidolgozott díjszámítás alapján számolják el, minden számla esetében tételes egyeztetés után - egyetlen esetben sem került csatolásra és a számlák kitöltésénél - szokatlan módon - névbélyegző használatára került sor.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a kibocsátott számlák mind alaki, mind tartalmi szempontból hiányosak voltak és teljességgel alkalmatlanok arra, hogy a gazdasági eseményt annak alapján követni, vagy beazonosítani lehessen. (APEH II. fokú határozat 1559652117 szám)

A Fővárosi Törvényszék ítéletében írtak kiegészítve a fentiekkel kétséget kizáróan bizonyítják, hogy az I. r. vádlott cégével megkötött szerződésben vállalt kötelezettségek teljesítésének sem a személyi, sem a tárgyi feltételei nem álltak fenn. Következésképpen az I. r. vádlott által befogadott számlák fiktívek voltak és erről az I. r. vádlott is tudott.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott és védője által felkért az igazságügyi könyvszakértő sem érintette szakvéleményében a Kft3. működését, feltehetően azért, mert e cégre vonatkozó dokumentum nem állt a szakértő rendelkezésére, mint ahogyan a 2007. június 19. napján elrendelt felszámolás során a felszámoló sem tudta iratanyag hiányában a szükséges ellenőrzéseket elvégezni.

A NAV 2008. év november 17. napján kelt határozata alapján megállapítható, hogy a Kft4. 2006 és 2007 évben társasági adóbevallást nem nyújtott be, mérleg szerinti készlettel nem rendelkezett, iratanyaga nem volt fellelhető, ügyvezetője csak papíron létezett, gazdasági tevékenységet egyáltalán nem végzett. Vitathatatlan, hogy a Kft. 2006. év I-III. negyedévére benyújtott Áfa bevallást, melyet azonban analitika nem igazolt, ennek hiányában nem is volt ellenőrizhető.

Mindezeket kiegészíti a II.r. vádlott azon nyilatkozata, hogy a tanú5 konkrét elérhetőségéről nem tudott beszámolni. Mindezek pedig egyértelműen megcáfolják a II.r. vádlott védekezését az alkatrészek beszerzését illetően.

Az elsőfokú eljárás során becsatolt adófolyószámla kivonat, a bankszámlaforgalom adatai és azon tény alapján, hogy a Kft1. 2006. év III. és IV. negyedévében valamint 2007. év I. és II.

negyedévében eleget tett Áfa bevallási kötelezettségének (nyomozati iratok VIII. kötet 73. oldal.), megállapítható, hogy más cégek irányában a Kft1. valamilyen szintű gazdasági tevékenységet folytatott, azonban annak vizsgálata, hogy ez a tevékenység fiktív volt e vagy sem nem a jelen eljárás tárgya és független a Kft2.-vel fennálló kapcsolatától.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a tényállást korrigálta és a bizonyítékok köréből kirekesztette az ezzel ellentétes megállapításokat.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I.r. vádlott cége felé a Kft1. részéről fiktív számlák kibocsátására került sor, melyet az alábbiak igazolnak.

A II. r. vádlott vallomásában az alkatrészek fő beszerzési forrásaként a Kft4.-t jelölte meg, nevesítve tanú5-t.

A Kft1. által kibocsátott számlák ugyanakkor alaki és tartalmi hiányosságokban szenvedtek, a Kft3. esetében azzal a plusszal, hogy 5 esetben tévesen került megjelölésre a telephely címe is.

A két egymástól különböző cégtől származó, ugyanakkor azonos alaki és tartalmi hiányosságokban szenvedő számlák a fiktivitás irányába mutatnak.

A Kft2. gépkocsiparkját figyelembe véve, ami 50-60 db járművet jelent megállapítható, hogy azok javításához, karbantartásához rendkívül nagy alkatrészállomány szükséges.

A Kft1. azonban a társasági adóbevallása szerint készlettel egyáltalán nem rendelkezett.

Az is rögzíthető, hogy a II.r. vádlott nem rendelkezett továbbá a gépjárművek fenntartásához, javításához szükséges, a 11/1990. (IX.29.) KHVM rendelet 11.§-ában írt hivatalos engedéllyel és területfoglalási engedéllyel sem.

Mind az I.r. vádlott, mind a II.r. vádlott, mind pedig a védelem által csatolt kiegészítő szakértői vélemény is hivatkozott arra, hogy a Kft1.-nek bejelentett alkalmazottai voltak. (csatolt szakvélemény 14. oldal)

Kétségtelen, hogy a Kft.-nél állt munkaviszonyban tanú4 és tanú6, akik adminisztrátori teendőket láttak el. Ugyancsak alkalmazásban állt a tanú2, aki szakképzettség nélküli kisegítő volt.

A fennmaradó négy autószerelő szakképzettséggel rendelkező szerelőnek kellett tehát ellátnia az 50-60 db gépkocsiból álló gépjárműparknak az elsőfokú ítélet 8. oldal 2. bekezdésében felsorolt, és az együttműködési szerződésben tételesen rögzített feladatokat, méghozzá azzal a megszorítással, hogy egy munkanapon belüli a gépkocsik javítási határideje, míg három munkanap a vizsgáztatásra történő felkészítés.

Az iratok tartalma alapján az is megállapítható, hogy az autószerelők, bár ugyanazon a telephelyen, azonban a három érintett cég között váltakozó munkaszerződéssel, vagyis a munkáltatók váltogatásával voltak alkalmazva.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az I. r. vádlott 2006. év május 29. napján úgy kötött együttműködési megállapodást, hogy a társaság még be sem volt jegyezve a cégnyilvántartásba, mivel arra, csak 2006. június 23-án került sor.

Az I. r. vádlott elmondta, hogy több nagy összegű alkatrész cserére is sor került a vádbeli időszakban. Ezeket a tételeket azonban nem tárgyi eszközt növelő tételként könyvelték le, hanem szabálytalanul költségként, ami adózás szempontjából lényegesen kedvezőbb volt a Kft. számára.

Jelentőséggel bírnak a másodfokú bíróság álláspontja szerint a cégeladás körülményei is, ezen belül is az a tény, hogy a gazdasági társaság iratanyaga, könyvelési dokumentumai az eladással egyidejűleg nem kerültek átadásra az új ügyvezető részére, amely körülmények nyilvánvalóan arra utalnak, hogy az I.r. és a II.r. vádlott is a fiktivitás nyomait igyekezett az eladással eltüntetni.

Megállapítható továbbá, hogy a másodfokú eljárás során csatolt kiegészítő könyvszakértői vélemény nem alkalmas a vádlotti vallomások alátámasztására.

Utal a másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban arra, hogy az I.r. vádlott által vezetett a Kft2. tényleges működését maga a vádirat sem vonta kétségbe.

A II. r. vádlott által alapított a Kft1. működésével kapcsolatban pedig a másodfokú bíróság megállapította, hogy nem kizárható, hogy végzett tényleges gazdasági tevékenységet. A Kft1. működésének fiktív volta a Kft2. irányában volt megállapítható, és ez határolja be a vád kereteit is.

A csatolt szakértői vélemény további megállapításai egyértelműen az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét elemzik, jelentősen túllépve a szakértői kompetencián és részben átvéve a másodfokú bíróság szerepét, így e megállapítások nem voltak értékelhetőek.

Az I. r. és a II. r. vádlottak védőinek az elkövetési érték megállapításával kapcsolatos kifogásaira reagálva a következőket hangsúlyozza a másodfokú bíróság.

Amint arra már történt utalás, megállapítható, hogy az I.r. vádlott az elsőfokú eljárás során 2006. március, 2007. január és április hónapokra kimutatást készített a beszerelt alkatrészekről. Megállapítható, hogy minden hónapban volt olyan nagy értékű alkatrész csere, amelyeket aktiválni kellett volna, azonban ehelyett költségként kerültek elszámolásra.

A kiállított számlák tartalmi hiányosságai folytán utólag a számlákból nem lehet megállapítani, hogy az egyes kiadások költségként vagy bekerülési értéket növelő tételként kerültek e elszámolásra.

Miután a két cég által kibocsátott számlák fiktívek voltak, így nincs jelentősége a különböztetésnek.

A II.r. vádlott védőjének érvelésére reagálva hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a Kft1. ténylegesen működését, bizonyos gazdasági tevékenység folytatásnak tényét a másodfokú bíróság sem vitatja.

Ugyanakkor az kétségtelenül megállapítható, hogy a Kft. működése a Kft2. felé bizonyítottan fiktív volt, amelyre elsődlegesen a számlák hiteltelensége, azok alaki és tartalmi hiányosságai utalnak. Az eljárás során feltárt minden további körülmény e szempontból csak járulékos jellegű.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a cég alapításával és eladásával kapcsolatos védői fejtegetések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, amely eredményre nem vezethet.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a III.r., a IV.r. és az V.r. vádlottak önmagukat is terhelő vallomásai alapján, továbbá az egyéb bizonyítékokat is értékelve helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott bűnösségére.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést az I.r. és a II.r. vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a cselekményt a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezés szerint minősítette. Jelenleg ugyanis a költségvetési csalás minősítő körülménye az üzletszerűség, melynek szükségszerű megállapítása esetén a cselekmény súlyosabban büntetendő, mint az elkövetéskor hatályos rendelkezések szerint, amikor az üzletszerűség még nem volt az adócsalás minősítő körülménye.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása teljeskörű, az megfelel a hatályos anyagi jogi szabályoknak és a

bírói gyakorlatnak.

Ugyanakkor nem helytálló az I.r. vádlott védőjének érvelése a magánokirat-hamisítás és az adócsalás bűncselekményének valóságos anyagi halmazatként történő értékelésével kapcsolatosan. A védő álláspontja szerint adócsalást nem lehet elkövetni magánokirat- hamisítás elkövetése nélkül, így ez utóbbi cselekmény szükségszerű eszközcselekmény, amelyet külön a vádlott terhére értékelni ezért nem lehet.

Ezzel kapcsolatosan hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy ez az érvelés csak akkor igaz, ha valamely bűncselekmény tényállása a diszpozíciószerű eszközcselekmény nélkül egyáltalán nem valósítható meg.

Jelen esetben azonban nem erről van szó, hiszen az adócsalásnak számtalan olyan elkövetési formája van, amikor magánokirat-hamisítás megállapítására nem kerülhet sor. Ilyennek kell tekinteni például a mulasztással elkövetett adócsalást is.

Ekként pedig az adócsalás és a magánokirat-hamisítás halmazatban történő megállapítása az irányadó tényállás mellett törvényes volt.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket mindkét vádlott vonatkozásában helyesen sorolta fel, melyet az I. r. vádlott esetében a tovább súlyosbodott egészségi állapotával, míg mindkét vádlott tekintetében a további időmúlás tényével kell kiegészíteni.

Az Európai Bíróság több határozatában rámutatott arra, hogy a vádlottak magatartásától független jelentős időmúlást a büntetés kiszabása során kell a bíróságnak kompenzálni.

Ennek figyelembe vételével a másodfokú bíróság lehetőséget látott az I. r. vádlott tekintetében a kiszabott büntetés enyhítésére.

A II. r. vádlott esetében pedig az 1978. évi IV. törvény 104. § (1) bekezdése alapján előzetes mentesítést alkalmazott.

Megállapítható, hogy a járulékos kérdésekben hozott rendelkezések törvényesek.

Az ügyészi indítvánnyal egyezően észlelte a másodfokú bíróság, hogy 2014. január 21. napján az elsőfokú bíróság nem tartott érdemi tárgyalást ezért ennek feltüntetését az ítélet bevezető részéből mellőzte, a vádlottak személyi adataiban történt változást pedig a rendelkező részben feltüntette.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. év március hó 2. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.1468/2010/289. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.149/2015/11. számú ítéletében írt változtatással az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2016. év március hó 2. napján jogerőre emelkedett és a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. év március hó 2. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő